

# Vigslingsgudstjeneste i Ranheim kirke, 22. februar 2026

Preken av Marie Sætherskar Hauge

## Søndagens tekst: Matteus 4,1-11

Fastetiden blir ofte forstått som noe vi skal gjøre.

Spise mindre.

Avstå fra noe.

Ta oss sammen.

Men i evangeliet i dag er fastetiden først og fremst ikke noe Jesus velger.

Han blir ført.

Ført av Ånden, står det, ut i ødemarken.

Fasten er altså ikke først og fremst et prosjekt.

Det er et sted.

Et rom der det overflødige faller bort.

Der det ikke lenger finnes snarveier.

-----

Denne teksten kommer rett etter at Jesus er døpt.

Han har hørt stemmen fra himmelen:

«Du er min Sønn, den elskede.»

Identiteten er gitt.

Elsket.

Bekreftet.

Sendt.

Og så – nesten uten overgang føres han ut i ødemarken.

Før han begynner å samle disipler.

Før han helbreder.

Før han trer fram offentlig.

Før gjerningen – stillheten.

Før handlingen – mellomrommet.

Kanskje finnes det et slikt mellomrom også i våre liv.

Et rom mellom det vi har fått høre om oss selv

og det vi skal gå ut og være.

Et rom der ordene må få synke.  
Et rom der vi ikke kan prestere vår identitet.

-----

Ødemarken er ikke et idyllisk sted.  
Det er et krevende sted.  
Et sted med sult.  
Med ensomhet.  
Med stillhet.

Men det er også et sant sted.  
Et sted der vi ikke kan gjemme oss bak støy.  
Ikke kan fylle alle tomrom.

Det finnes en ensomhet som bryter oss ned.  
Men det finnes også en ensomhet som er nødvendig.  
En ensomhet der vi ikke lenger kan distrahere oss bort fra det som er.

Jesus er der i førti dager.  
Han faster.  
Og han blir sulten.

Det er ikke ofte evangeliene lar oss se hans behov så tydelig.  
Hans kropp.  
Hans mangel.  
Hans sårbarhet.

-----

Fristelsen kommer ikke når han er sterk.  
Den kommer når han mangler noe.

Slik kan det også være for oss.

Når vi mangler trygghet.  
Når vi mangler oversikt.  
Når vi mangler hvile.

Da får tankene større makt.

Det som kanskje i utgangspunktet var lite,  
kan vokse seg stort i stillheten.

En kommentar vi ikke helt forsto.  
En melding vi ikke har fått svar på.  
En bekymring for noe som skal skje.

Og så begynner tankene å spinne.

Vi legger til.  
Vi tolker.  
Vi forestiller oss hva andre tenker.  
Hva som kan gå galt.  
Hva dette betyr om oss.

Det som var en liten uro,  
kan bli til en fortelling.  
Og den fortellingen kan bli tung å bære.

Kanskje har vi alle erfart det.  
At vi sitter alene med noe,  
og jo mer vi tenker,  
jo større blir det.

Og så, når vi møter noen etterpå,  
eller når situasjonen faktisk skjer,  
så var det ikke slik vi hadde forestilt oss.

Det var ikke så stort.  
Ikke så farlig.  
Ikke så avgjørende.

Men i ensomheten fikk det vokse.

-----

Slik begynner også fristelsen her:  
«Er du Guds Sønn ...»

Som om det som nettopp ble sagt ved dåpen,  
blir gjort usikkert i stillheten.

Der vi ofte lar tankene føre oss bort,  
blir han stående.

-----

Jeg tenker at teksten også utfordrer oss på hvordan vi snakker om Gud.  
Om vi gjør Gud til noe som skal bevises eller brukes,  
i stedet for å la Gud være Gud.

For fristelsen peker i den retningen:  
Hvis Gud er med deg, må det merkes.  
Hvis Gud er nær, må det hjelpe.  
Hvis du virkelig er elsket, må det vise seg i styrke.

Men Jesus beviser ingenting.  
Han demonstrerer ikke makt.  
Han gjør ikke Gud til et middel.

Han blir værende i relasjonen.  
Han holder fast ved det som ble sagt ved dåpen,  
uten å kreve nye tegn.

Kanskje er det noe av dette fastetiden kan lære oss:  
Ikke å bruke Gud for å slippe ubehaget.  
Ikke å gjøre troen til en garanti mot alt vanskelig.  
Men å våge å stå i mellomrommet –  
med tillit.

Til slutt står det at djevelen forlater ham.  
Og da kommer englene og tjener ham.

Ikke som belønning.  
Ikke fordi han besto en prøve.

Men fordi han aldri var forlatt.

Det som blir synlig til slutt,  
er ikke en ny virkelighet –  
men den samme, sett klarere.

Slik kan det også være for oss.

Når tankene har spunnet.  
Når det som var lite har blitt stort.  
Og vi etterpå ser at vi ikke var alene.

At det fantes en bærekraft der.  
En omsorg.  
En stille nærhet som bar – også da vi ikke merket det.

Kanskje er fastetiden for oss ikke tiden for å skjerpe oss.

Men tiden for å la det overflødige falle bort.

Slutte å fylle alle rom.

Slutte å forklare alt.

Slutte å gjøre Gud til et middel.

Kanskje er det tiden for å øve oss i å stå i det åpne.

I det uavklarte.

I det som ikke løser seg med en gang.

For Gud er ikke først og fremst en løsning i livet vårt.

Gud er den som holder oss – også i mellomrommet.

Ære være faderen og sønnen og den hellige ånd som er var og være skal en sann gud fra evighet og til evighet. Amen.